Nume vechi și noi la lungime și triplu salt

Numai de 9 ori s-a trecut de 8 metri în istoria probei de săritură în lungime. Trei dintre aceste performanțe aparțin unuia și aceluiași atlet, Jesse Owens. Au trecut 21 de ani de cînd admirabilul atlet negru a stabilit recordul mondial la 8,13 m., dar pentru succesorii săi limita aceasta s-a dovedit de neatins. Abia în ultimii doi ani s-a vădit un progres în această probă și la jocurile panamericane din 1955 de la Mexico—City, doi atleți din S.U.A., Range și Bennett au obținut 8,03 m și, respectiv, 8,01 m.

De menționat totuși că cele două performanțe au stîrnit comentarii, specialiștii susținînd că la obținerea lor și-ar fi dat contribuția și... altitudinea stadionului din Mexic (peste 2.000 m.). Bennett și-a confirmat însă posibilitățile și la... mică altitudine, fiind performerul sezonului actual cu o săritură de 8,?8 m., care-l indică prim favorit la J.O. Pînă la 21 octombrie, pe primul loc în tabelul celor mai buni figura olandezul Henk Visser.

Nu numai Visser va apăra onoarea Europei în întrecerea de la Melbourne. Printre specialiști este de citat în primul rînd finlandezul Valkama pe care l-am cunoscut la București acum 6 ani, pe vremea cînd nu era decît o tînără speranță. Acum Valkama este al 4-lea din lume. Pe lîngă cei amintiți, aspiră desigur la medalii membrii puternicului „trio" sovietic, în frunte cu tînărul recordman unional Oleg Fedoseev. Forma arătată de aceștia din urmă la recentul concurs de la Tașkent este elocventă.

Iată lista celor mai bune performanțe pe anul 1956 ale celor care vor concura la Melbourne:

1.	Bennett (S.U.A.)	8,?8
2.	Visser (Olanda)	7,98
3.	Bell (S.U.A.)	7,90
4.	Valkama (Finlanda)	7,77
5—6.	Fedoseev (U.R.S.S.)	7,76
5—6	Johnson (S.U.A.)	7,76
7.	Ter — Ovanesian (U.R.S.S.)	7,74
8—9.	Kropidlowski (Polonia)	7,70
8—9.	Kehris (U.R.S.S.)	7,70
10.	Grabowski (Polonia)	7,70

Inainte de război, la proba de triplu-salt se instaurase o adevărată tradiție a victoriilor săritorilor japonezi, care au ocupat primul loc în trei olimpiade consecutive: 1928, 1932, 1936. La J.O. de la Berlin, Tajima stabilea recordul mondial și olimpic la exact 16 metri, cifră care, părea senzațională la acea dată. De altfel a fost întrecută abia 15 ani mai tîrziu, de către brazilianul da Silva, și numai cu 1 cm! In istoria probei a urmat apoi un spectaculos duel între da Silva și Scerbacov, care deși s-au întîlnit o singură dată, la Helsinki în 1952, s-au întrecut ani de-a rîndul în cursa pentru doborîrea recordului mondial. Rezultatul final (deocamdată) arată 16,56 m., recordul lui da Silva, obținut însă pe același mult discutat stadion din Mexico-City. Iată însă că asistăm în acest an la o reînviere a tradiției japoneze, prin rezultatele tînărului student Shojy Kogake. El practică proba din 1951, și a înregistrat succesiv: 14,55—1951; 15,16—1952; 14,64 — 1953; 15,43—1954; 15,52—1955; 16,48—1956. In mare formă pentru J.O. se anunță și cei doi vechi rivali, da Silva și Scerbacov. Ultimul are coechipierii puternici. Dintre tinerii Cen și Riahovski, Kreer (15,91 m. la București) și Kobelev (15,92 m. la Tașkent) vor fi aleși ceilalți doi titulari ai echipei.

1.	Kogake (Japonia)	16,48
2.	Scerbacov (U.R.S.S.)	16,46
3.	da Silva (Brazilia)	16,21
4.	Cen (U.R.S.S.)	15,95
5.	Riahovski (U.R.S.S)	15,93
6.	Herssens (Belgia)	15,81
7.	Rahkamo (Finlanda)	15.79
8.	Rehak (Cehoslovacia)	15,73
9.	Malcherczyk (Polonia)	15,67
10.	Davis (S.U.A.)	15,66

Henk Visser își ia zborul către cei 7,98 m

15 ore la coadă pentru un bilet!

Cu cît se apropie data deschiderii Jocurilor, interesul publicului australian pentru diversele competiții crește. Febra olimpică a cuprins nu numai pe participanți, ci și pe viitori spectatori. Nu este deci de mirare dacă pentru a căpăta un bilet pentru una din cele patru zile mai importante (mai ales la finale) un spectator australian a trebuit să aștepte 15 ore la o „coadă" care număra 15.000 persoane.

Dar, deoarece cererile de bilete sînt mult mai mari decît capacitatea diferitelor baze sportive, există și pericolul ca în anumite zile unii să încerce a forța intrările. Pentru a preveni într-o măsură aceasta, Comitetul Olimpic Australian a decis să pună în vînzare, pentru fiecare din cele patru zile amintite, a cîte 40.000 locuri în picioare. Și pentru că „paza bună trece primejdia rea"... s-au luat și altfel de măsuri.

Gimnastele noastre între două olimpiade...

Acum cîteva zile organizatorii J. O. au anunțat că sînt nevoiți să schimbe locul de desfășurare a competițiilor olimpice de gimnastică din cauza cererii prea mari de bilete trecîndu-le de la sala „Glaciarum" la „New West Melbourne Stadium" (5.000 locuri).

Interesul pe care-l purtăm întrecerilor de gimnastică este explicabil. Șapte gimnaste reprezentînd țara noastră vor fi prezente la startul competiției. Să vă repetăm numele lor: Elena Leuștean, Elena Mărgărit, Emilia Vătășoiu, Georgeta Hurmuzache, Sonia Inovan, Uta Schland, Elena Săcălici.

Legăm multe speranțe de aceste tinere sportive care ne vor reprezenta la J. O. De la locul IX, ocupat în 1952 la ultima Olimpiadă, echipa feminină a R.P.R. a urcat, după numai doi ani, la locul IV în scara valorilor supreme, așa cum arată clasamentul campionatelor mondiale de la Roma. Comparația dintre cele două mari întreceri este grăitoare și ea ne arată că gimnastica noastră feminină face parte acum din elita mondială a acestui sport.

La Helsinki, în sala „Messuhalli" gimnastele noastre s-au întîlnit pentru prima oară cu cele mai bune echipe din lume. Atunci, lipsa de experiență și-a spus cuvîntul deși gimnastele noastre au ocupat un loc onorabil, lăsînd în urmă alte șapte reprezentative de țări, printre care pe cele ale Austriei, Iugoslaviei și Franței.

In anul următor, la Festivalul de la București, echipa feminină a R.P.R. înregistrează primul succes de mari proporții. Ea se clasează imediat în urma reprezentativei U.R.S.S. întrecînd valoroasele echipe ale Cehoslovaciei, Bulgariei și R.D. Germane.

1954 a însemnat consacrarea noastră definitivă pe plan internațional. La Campionatele Mondiale de la Roma, pe lîngă locul IV ocupat în clasamentul general pe echipe, este de remarcat succesul maestrei sportului Elena Leușteanu, care în clasamentul individual compus a totalizat 74,24 puncte, revenindu-i un prețios loc V. Lupta pentru primele locuri a fost dramatică și trebuie să amintim că pînă la ultimul exercițiu, conducea maghiara Keleti, dar ratînd săritura la cal, ea și-a pierdut șansele. Pe primul loc s-a clasat Galina Rudko (U.R.S.S.) cu 75.68 puncte.

Pentru anul preolimpic 1955, avem ca indicativ un alt concurs mare, Festivalul de la Varșovia. Gimnastele noastre au cucerit aci medalii de bronz, clasîndu-se în urma echipelor U.R.S.S. și Poloniei, la mică diferență de puncte.

Gimnastele noastre au de apărat la Melbourne un prestigiu înalt, cîștigat pe merit în focul întrecerilor

FAVORIȚI OLIMPICI

Perry O'Brien

Numele acestui atlet vă este, desigur, cunoscut. El deține recordul mondial și titlul de campion olimpic la aruncarea greutății fiind primul atlet din lume care a aruncat bila metalică dincolo de 18 și... 19 m.!

Perry O'Brien a început să practice atletismul în 1950, la vîrsta de 18 ani. Peste doi ani, tînărul californian O'Brien — înalt de 1,89 m. și cu o greutate de 100 kg. — devine campion olimpic. Văzînd în persoana lui O'Brien pe atletul pe care nu-l va putea învinge niciodată, fostul recordman mondial, americanul de origină elvețiană — Jim Fuchs — abandonează atletismul.

La 9 mai 1953 O'Brien obține primul său record mondial: 18,00 m. De atunci și pînă astăzi el își îmbunătățește nu mai puțin de 9 ori recordul personal care era tot odată și recordul mondial: 18,04; 18,23; 18,42; 18,43; 18,54; 18,69; 18,70. Nu de mult, O'Brien a trecut recordul dincolo de 19 m.! (Citiți în pagina a 8-a noul record al lui O'Brien: 19,25 m.)

După performanțele sale, atletul american este socotit primul favorit la aruncarea greutății la Olimpiada de la Melbourne.

Nina Ponomareva

După ce la campionatul U.R.S.S. din 1952, Nina Ponomareva a învins-o pentru prima dată pe Nina Dumbadze, noua campioană n-a mai cunoscut înfrîngerea. Primul loc la Olimpiada din același an, victoria în campionatul de atletism al Europei, nenumărate titluri de campioană a U.R.S.S. și recent o nouă victorie în cadrul Spartachiadei popoarelor, au făcut din Ponomareva personalitatea cea mai proeminentă din rîndul aruncătoarelor de disc ale lumii.

Deși pusă în situația de a-și întrerupe în toamna aceasta antrenamentele, ea a reușit să-și găsească repede forma obișnuită, obținînd recent la Moscova o performanță de 53,33 m. Suficient ca să-și păstreze titlul de campioană olimpică, cucerit cu patru ani în urmă la Helsinki.

CAMPIONATELE MONDIALE DE BOX AMATOR SE DESFĂȘOARĂ (DE FAPT) LA MELBOURNE!

In boxul amator nu există campionate mondiale. Cu toate diligențele depuse de unele foruri pugilistice, printre care Asociația Internațională de Box Amator, încă nu s-a ajuns la o concluzie pozitivă în acest sens. Argumentul principal care a stat la baza hotărîrii de a nu se organiza deocamdată o asemenea competiție a fost acela că turneul olimpic de box poate ține foarte bine loc de campionate mondiale. Pe această temă s-au iscat multe discuții și controverse. Fapt este că — pînă la noi... dispoziții — marea întrecere care va debuta în seara zilei de vineri 23 noiembrie, pe ringul instalat în incinta lui West Melbourne Stadium, va avea darul să desemneze campionii mondiali neoficiali ai acestei populare discipline sportive. Firește, puținele zile care au mai rămas pînă atunci sînt un bun prilej pentru specialiștii din toate țările de a sublinia perspectivele acestei dispute de mare anvergură și de a lansa obișnuitele pronosticuri. Treabă de loc ușoară, dacă ne gîndim că în box, spre deosebire, de pildă, de atletism sau natație, nu există criteriul rezultatului cifric, singurul cu adevărat valabil. Din această cauză, supozițiile se bazează pe o serie de elemente (întîlniri directe, comportări la competițiile mai recente, experiența meciurilor internaționale), care în ultimă instanță se pot dovedi destul de... anemice. In orice caz, boxerii dotați cu mai multă rezistență, capabili deci să suporte în mai bune condițiuni un număr de 4—5 meciuri într-o săptămînă, se prezintă cu un avantaj esențial în această mare întrecere pugilistică.

In afara antrenamentelor, foarte intense, la care au fost supuse loturile de boxeri din fiecare țară, au avut loc numeroase întîlniri internaționale. Polonezii, care s-au impus în ultimii ani pe firmamentul boxului amator mondial, sînt pare-se deciși să se întoarcă și de la Melbourne cu medalii de aur. Anul acesta, pugiliștii de pe malurile Vistulei au întrecut reprezentativele Ungariei (14-6), R.F. Germane (14-6), Angliei (16-4) și au obținut mai multe succese în cadrul turneului de la Varșovia, cel mai concludent fiind victoria prin k. o. tehnic a lui Pietrzykowski asupra lui Laszlo Papp.

Antrenorul Feliks Stamm își pune mari speranțe în Leszek Drogosz, socotit de altfel și boxerul european nr. 1, în întrecerea de la Melbourne. Șanse mari au la J.O. și boxerii sovietici. Ultimele lor rezultate internaționale (16—4 cu R.F. Germană, 14—6 cu Franța și 14—6 cu Anglia) reprezintă „certificate" concludente. Din rîndurile pugiliștilor sovietici se detașează tînărul student al universității din Leningrad, Ghenadii Satkov, campionul european al categoriei mijlocie, neînvins în ultimii ani. Francezii trimit la Melbourne 7 boxeri, dar numai René Libeer și Gilbert Chapron au, după părerea noastră, șanse regulate. Germanii, cu o echipă în care figurează Basel, Wemhöner, Kurschat, Nietschke și Behrendt, vor face multe „zile grele" adversarilor. In lotul Statelor Unite, numai nume noi. Interesant de remarcat că—pentru prima oară—în rîndurile pugiliștilor americani figurează și sportivi din afara granițelor S.U.A.: havaianezii Ray Perez și Choken Maekawa și portoricanul Jose Torres. In sfîrșit, un mister desăvîrșit planează asupra loturilor pe care le vor arunca în luptă Argentina, Africa de Sud și Australia.

Gilbert Chapron (stînga) a servit anul trecut, la Berlin, o replică foarte dîrză campionului european Schöppner. Acum el va avea un cuvînt greu de spus la J. O. la Melbourne.

Perspectivele turneului olimpic de box sînt deosebite. Probabil că participarea va fi mai redusă decît la Helsinki. In schimb, fiecare țară va trimite numai reprezentanți de primă mînă, făcînd astfel să crească în mod sensibil valoarea întrecerilor. Mircea Dobrescu, C. Dumitrescu, Gh. Negrea și N. Linca, cei patru boxeri romîni care vor urca treptele ringului la Melbourne, nu vor avea deci o sarcină prea ușoară. Fiecare dintre ei are însă șanse apreciabile și credem că nu vor dezminți așteptările. Chiar și pe cele mai optimiste...

MARIUS GODEANU